

“TÔI ĐƯA CON SANG ĐÔNG”

Nam Lộc

Câu này nghe quen quen phải không thưa quý vị? Vâng, tôi đang mượn tạm cái tựa đề bản nhạc “Tôi Đưa Em Sang Sông” của hai nhạc sĩ Nhật Ngân và Y Vũ để đặt tên cho bài tùy bút của mình hôm nay. Đây cũng là một nhạc phẩm nổi tiếng từ gần 4 thập niên qua mà tôi đã hân hạnh được giới thiệu nhiều lần trên sân khấu ca nhạc. Điển hình là vừa mới tuần qua trong chương trình thu hình của trung tâm Asia, hai người em của nữ ca sĩ Như Quỳnh đã hát nhạc phẩm này trong phần trình diễn chung với cô chị. Hôm đó có một thân hữu đề nghị tôi nên giới thiệu là “Tôi Đưa Chị Sang Sông” thì mới đúng với hoàn cảnh hiện tại của Như Quỳnh. Còn một cái tên nữa mà tôi cho là nghịch ngợm nhất được đặt cho bài hát này cách đây khá lâu của một ký giả chuyên viết chuyện phiếm, đó là: “Tôi Đưa Ông Sang Xem”!

Nhưng dù đưa em, đưa chị, đưa ông hay đưa con ... thì cuộc tiễn đưa nào cũng chan hoà nước mắt và ngậm ngùi lúc vẫy tay từ giã. Tôi viết bài tùy bút này để riêng tặng những phụ huynh cùng một hoàn cảnh như vợ chồng chúng tôi, đang lưu luyến đưa con vào đại học. Đối với tôi đây là lần đầu tiên điều này xảy ra ở trong đời nên không tránh khỏi niềm xúc động. Cô con gái chưa đầy 18 tuổi, như con chim non sủa soạn bay ra khỏi tổ về một nơi cách xa ngàn dặm với ngôi nhà mà cháu đã sống từ khi lọt lòng mẹ. Và đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi để cháu tự quyết định cuộc đời và sự nghiệp của mình. Quyết định này đúng hay sai, đành chỉ biết cầu mong Bề Trên phù hộ và che chở cho cháu mà thôi.

Tổ ấm của gia đình chúng tôi là ngôi nhà mua được từ hơn 25 năm qua, nằm trong vùng Los Angeles, chỉ cách trường USC khoảng 10 miles và UCLA chừng 25 dặm mà thôi. Cá

nhân tôi nếu được chọn lựa thì tôi muốn cháu học ở gần nhà, hoặc cùng lắm là Stanford, Berkeley ở miền Bắc hay UC San Diego ở miền Nam California, thế nhưng cháu đã quyết định theo học tại đại học Brown, nằm ở một thành phố nhỏ thuộc tiểu bang Rhode Island, miền Đông Bắc Hoa Kỳ. Mấy tuần qua mẹ cháu đã chuẩn bị khăn gói cho con mọi thứ cần dùng, từ cái bàn chải đánh răng, khăn rửa mặt, cho đến tấm chăn dày cộm và cái khăn quàng cổ bằng len cùng đôi giày lười tuyết, mà trong suốt cuộc đời sống ở vùng nắng ấm California chẳng bao giờ mình cần đến.

Hôm đưa cháu sang Đông, ngồi trên máy bay, rảnh rỗi nhìn bản đồ của trường Brown, tôi thấy từ khu ký túc xá nơi cháu được chỉ định để sống đời sinh viên, lại là khu ở xa trường nhất. Và đề đến các lớp học mỗi ngày, hình như cháu phải cuộc bộ tối thiểu cũng phải từ 2 đến 3 miles với chiếc backpack nặng trĩu trên vai. Rồi còn phải ghé nhà ăn, thư viện, phòng thí nghiệm v.v., không hiểu một đứa con gái gầy gò nặng chưa đầy 90 pounds sẽ thích ứng thế nào với hoàn cảnh mới, nhất là trong mùa Đông giá lạnh, mưa bão và tuyết phủ đầy đường! Ông bạn Mỹ trắng ngồi bên cạnh, nhìn tôi loay hoay với tấm bản đồ của thành phố Providence tò mò hỏi thăm, sau khi biết tôi đưa con đến Brown thì ông bắt tay chúc mừng và nói, rằng tôi đã trở thành một “Proud parent” vì cháu được nhận vào một trong những trường Ivy League! Ông bạn Mỹ này quả thật khéo lời, chứ cha mẹ nào có con vào đại học mà chẳng là proud parents. Thực tình tôi cũng chẳng nhận ra sự khác biệt giữa các trường đại học là bao, bởi vì trường nào cũng đào tạo ra những sinh viên giỏi giang, và trường nào cũng có những nhân tài xuất chúng, nếu thông minh và chăm chỉ học hành. Tôi quan niệm, nhiều khi học ở gần nhà, lúc trái gió, trở trời có cha, có mẹ, có chị, có em thì cũng đỡ lo hơn! Thế nhưng quan niệm trên đã không thay đổi được quyết tâm của cháu, có lẽ ý định này đã âm thầm nằm trong dự trình học vấn của các cháu từ lâu. Thôi thì cứ nghe theo lời nói của người xưa: Cha mẹ sinh con, trời sinh tính hoặc trời sinh, trời dưỡng hay thực tế hơn nữa là: Đi cho biết đó, biết đây. Ở nhà với... “Bố” biết ngày nào khôn! Cứ tự an ủi mình như vậy cho bớt lo âu.

Đêm cuối cùng trước khi từ giã cháu, nhìn hình ảnh bịn rịn, quyến luyến giữa hai mẹ con, tôi chợt nhớ đến hàng trăm câu chuyện gởi con vượt biên của người tỵ nạn mà tôi đã chứng kiến hoặc được nghe kể lại trong suốt hơn 30 năm làm việc trong lãnh vực định cư. Lần đầu tiên tôi chia sẻ những mẩu chuyện này một cách chi tiết với nhà tôi và các cháu, đồng thời so sánh nỗi khổ đau của những bậc cha mẹ đã phải cắn răng trao con để nhờ người khác đưa các cháu vượt biển Đông tìm tự do. Những đứa bé chỉ mới 10, 12 tuổi đầu đã phải bước vào vùng sóng gió, bão bùng, đối diện với những cơn thịnh nộ của biển cả cùng sự tàn độc của bọn thủy khấu. Hy vọng sống còn chỉ độ chừng 50%, và nhiều em dù có sống sót thì cũng phải trải qua biết bao nhiêu điều đắng cay, tủi nhục! Nhưng cũng chính từ những hoàn cảnh khổ đau đó đã tạo nên bao tấm gương thành công cùng những người tài đức trong xã hội.

Tôi cũng không quên nhắc lại ngày các cháu còn nhỏ, tôi có đưa hai cháu đi thăm 3 đứa trẻ vị thành niên người Bosnia mồ côi cả cha lẫn mẹ sau cuộc dội bom làm của quân đội Mỹ vào ngôi làng của họ ở Kosovo. Tội nghiệp 3 chị em sống sót, đứa mù mắt, đứa mất mũi, đứa cụt chân, cả ba đã được một bác sĩ chính hình gốc tỵ nạn ở thành phố Santa Barbara bảo trợ đem về nuôi nấng và chữa trị.

Những mẩu chuyện nói trên đã bất ngờ nhắc lại sự may mắn vĩ đại mà Thượng Đế đã ban cho mẹ con cháu cùng những phụ huynh và học sinh đồng cảnh ngộ. Tôi chợt thấy trên đôi mắt cháu tuy lóng lánh những giọt lệ xúc động nhưng sáng rực niềm tin và hạnh phúc. Tôi mong niềm tin đó sẽ đưa cháu đến sự thành công trong việc học và hạnh phúc đích thật của cháu, chính là biết lo cho hạnh phúc của những người bất hạnh, thiếu may mắn hơn mình.

Trong suốt bao năm qua, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng có ngày mình lại dùng những câu chuyện ty nạn nói trên để dành cho con dùng làm hành trang vào đời. Và cũng chưa bao giờ trong cuộc đời tôi lại cảm thấy những lời dạy bảo của Mẹ tôi quan trọng và thiết thực hơn bây giờ. Ngày còn sinh tiền cụ vẫn dặn dò chúng tôi là, hãy cứ làm điều thiện thì con cái sẽ được hưởng phúc đức. Ngẫm lại bản thân, tôi thực sự không rõ mình đã làm được bao nhiêu điều thiện, nhưng chắc chắn chưa bao giờ tôi đối xử sai trái hay độc ác với ai. Hy vọng việc đó cũng đủ để các con tôi nhận được những điều lành. Món quà duy nhất tôi tặng cô con gái vừa bước vào đời là bức tượng Phật Bà Quan Âm để cháu tìm sự che chở và cầu nguyện hằng đêm.

Kính chúc quý vị phụ huynh bình an trong tâm hồn và vững tin vào tương lai. Xin Thượng Đế ban phước lành cho tất cả chúng ta.

Nam Lộc
Mùa tựu trường, tháng Chín 2007